

послѣ всичко което е даже недопустимо, но при непрѣмвнното условие, да бѣхме разположени на която и да бѣше позиция между Русчукъ и Шуменъ, все щехме да бждемъ по-близо къмъ който и да би било пунктъ, избранъ за переправата! Или пъкъ трѣбваше да се прѣдполага, че този пунктъ ще бжде избранъ нѣкъдѣ въ дѣсно отъ Силистра, или въ лѣво отъ Никополь, което, все пакъ, привеждаше къмъ нула дѣйствиата на една разположена въ Шуменъ армия!

Всичко това бѣше работа на компаса стига да искаха да погледнатъ на него.

И даже ако се вземѣха въ внимание всичкитѣ грѣшки, направени още отъ самото начало, все пакъ трѣбваше, на всѣки случай, да се пристигне въ околноститѣ на Свищовъ най-късно за шестъ деня.

Но да оставимъ тѣзи скърбни разсждения и да се повърнемъ пакъ къмъ нашия разказъ за Гюль-Чешме.

Нашитѣ полкове се ангажираха въ сабленна борба съ рускитѣ; имаше атаки, имаше сблъсквания на гърди съ гърди. Двѣтѣ артилерии стрѣляха една въ друга безъ, обаче, да си причинятъ нѣкоя голѣма поврѣда, тъй като вече се бѣше стъмнило и нищо не можеше да се види. Повидимому, бойното поле останана въ наши рѣцѣ и, разбира се, ние бихме го запазили за себе си, ако изведнажъ нашето дѣсно крило не бѣше посипано съ градъ куршуми: неприятелскитѣ стрѣлци анфилираха нашата позиция и по-нататъшното ѝ задържане стана невъзможно.

Тѣзи залпове ни се изпращаха отъ пѣхотата, или по право казано, отъ спѣшившитѣ се руски драгуни, които се бѣха скрили въ високитѣ кукурузи и ниви,